

Familjen

”Och var fan har du varit? Du jobbar en jävla massa nuförtiden!”

”Sluta, vad tror du jag har gjort?”

Samma sak varje gång mamma klev in för dörren vid sju tiden på kvällen.

Pappa anklagade henne för alla möjliga saker. Vad var det nu? Jo, just det!

Hur kunde flickan ha glömt det? det var t.ex. ”Va fan är det ni gör på ert jävla jobb?

Knullar runt med alla jävlar?” eller så var det ”Vem åkte du hem till idag då efter jobbet?”

Flickan brukade sitta i vardagsrummet med lillebror och tittade på tv.

Dörren till vardagsrummet var alltid stängd, det dämpade ljudet lite i alla fall.

Så lillebror slapp höra på bråket som försiggick mellan mamma och pappan.

Men det är klart att lillebror förstod, men inte helt och hållet.

Och flickan försökte hålla honom på distans från det. Flickan var 13 år.

Och bråken hade alltid funnits i luften. Bara att de blivit större med tiden.

Pappan var svartsjuk. Väldigt svartsjuk till och med och på grund av honom hade flickan lovat sig själv att om hon skulle träffa en kille som var svartsjuk så skulle hon göra slut med honom på en gång. Hon ville inte genomleva det modern har fått utstå.

Det flickan tyckte var rätt så sorgligt var att hon ibland önskade att pappan skulle råka ut för någon olycka när han jobbade, bara så att hon, mamma och lillebror skulle få leva ett fortsatt liv utan smärta. Flickan kände också inom sig att hon inte tyckte pappan var pappa. Utan bara pappa. Kan låta konstigt men det var så hon kände.

Hon visste ju inte riktigt hur det är att ha en pappa. Den som hon kallade pappa var en ond man som bara ville jävlas med henne och hennes mamma.

Pappan var Djävulen i hennes ögon.

Flickan brukade oftast vara glad när hon var med sina kompisar.

Men varje gång de tog upp att dom skulle iväg med familjen ville hon bara gråta.

Hon ville också gå på tivoli med mamma, pappa och lillebros.

Eller hyra en båt och åka ut i skärgården. Flickan ville uppleva det som alla andra fick att låta så härligt.

Ibland på vägen hem från skolan brukade flickan dagdrömma hur det skulle se ut om hennes familj åkte ut på skärgården. Drömmarna krasades då hon kom till pappan.

Det enda hon såg då var en galen man som hade svarta ögon och bara stod och skrek.

Det var inga meningar eller ord man kunde höra. Bara ilsket skrik som aldrig dog ut.

Även om det inte var på riktigt utan bara i hennes drömmar så blev flickan så rädd ibland och började gråta, vågade knappt gå hem. Så hon brukade ringa till mammas jobb och säga att hon var på väg till en kompis och att mamma skulle ringa när hon kom hem.

Flickan var ju så klart inte på väg hem, utan hon var ute och promenerade lite för sig själv. Hade hon cigaretter så kedjerökte hon till mamma ringde. Ibland kunde

paketen t.o.m. ta slut.

När flickan brukade komma hem så kunde mamma vara på toaletten och gråta, och ibland vara helt cool lugn och stå och laga mat. Det var liksom inte mer med det, hon lät sig inte bli knäckt av sin man... aldrig.

Mamma

En stark kvinna som alltid varit på ett eller annat sätt rätt så självständig.

Men inte för mycket, hon älskade ju i alla fall sin man. Men nu på senaste tiden hade hon börjat bli trött på det här tjetet, så hon hade börjat framfötterna mer och mer.

Den här kvinnan var så stolt över sin dotter med det gör ont mot henne att se pinan i dotterns ögon varje gång pappan slänger ut sig något grymt mot henne själv eller dotter.

Kvinnan hade tröttna en aning på pappan. Hon orkade snart inget mera.

Mamman visste i alla fall att hon hade dotterns stöd.

Men det är fortfarande något som tar emot för henne att lämna pappan.

När helgen kom så åkte flickan iväg med en kompis för att shoppa lite.

Dom hade planerat att dom skulle shoppa, gå och äta och sedan gå på bio. Flickan hade längtat efter helgen från första början av veckan. Hon hade inte speciellt mycket med pengar. Men det räckte till den här dagen. Vilket fall som helst så skulle hon ha dödsroligt med sin kompis. Så var det bara och så skulle det vara! För att vara på säkra sidan så hade hon stängt av mobilen, ifall pappan skulle ringa och klaga eller skälla på något flickan glömt göra. Det var alltid något när flickan åkte iväg någonstans. Pappa hade ett sådant kontroll behov som hon sket fullständigt i. När hon skulle komma skulle det i och för sig vara som ett polisförhör när hon kom hem, med sura miner och höjda röster. Men det fick hon ta. Det här var flickans helg.

Kompisen

"Det är något som inte stämmer med henne" brukade hon ofta tänka när hon försökte få ögonkontakt med flickan. Men flickan tittade aldrig in i någons ögon.

"Vad var det hon höll på att dölja?" Kompisen ville självklart hjälpa till, men det var ju lättare att hjälpa om man fick reda på något. Och det fick ju ingen vet något om.

Flickan hade sovit kvar hos kompisen över helgen. Så när det blev söndag var hon tvungen att bege sig hem. Pappa hade ringt vid tiotiden på morgonen för att säga att klockan tolv skulle hon hem. Det var ingen idé att säga emot honom. Det skulle bara bli värre då.

Flickan kom hem och det enda hon hörde, när hon stod i hallen för att lyssna om hon kunde höra vart alla var, var tv: n som var på hög volym och skrånade. Pappan satt i fåtöljen som stod

ungefär två meter ifrån tv: n.

”Hej”, sa flickan med magsäcken i halsgropen.

Hon fick inget svar av pappan mer än en panna som rynkade sig och sedan en blick som skulle kunnat döda.

Flickan gick in på sitt rum och slängde väskan med kläder på sängen.

Sedan gick hon upp för att se var mamma var, hon satt i köket med ansiktet nergrävd i händerna och skakade. Mamma lyfte ansiktet och tittade in i flickans ögon med skräck i ögonen.

Flickan blev förskräckt och sprang in i badrummet, låste dörren och satte sig på toalettlocket och grät, snarare stor tjöt. Hon trodde inte det var sant, var det verkligen mamma hon hade sett. Var verkligen kvinnan med det stora svullna och blåa öga, och uppsvullna spruckna läpp hennes mamma?

Ilskan började sprida sig genom hela flickans kropp. Varje cell, hela kroppen blev bara varmare och varmare tills hon kokade av ilska. Hjärtat bultade hårt och snabbt.

Adrenalinet rusade genom ådrorna och hon började andas snabbare.

Flickan slängde upp badrumsdörren och rusade ner för trappan och in i vardagsrummet för att sedan attackera pappan med slag mot huvudet, ansiktet, mage och kuken.

Hon ville förstöra all manlighet för pappan. Flickan stod och skrek mot pappan, ord som inte gick att uppfatta. Hade inte mamma kommit hade flickan kunnat döda pappan, men en smäll på käften fick hon i alla fall. Flickan sprang in på sitt rum där hon låste in sig. Hon tog en cigarett, satte på musik och stod vid fönstret. Mamma stod utanför dörren och knackade på, flickan bad henne att gå iväg. När hon rökt klart la hon sig på sängen med huvudet nergrävt i kudden och sedan skrek hon. Kudden var alldeles blöt av blandning svett och tårar.

Hon var helt enkelt utmattad, så hon somnade.

Måndag morgon, lillebror kom in och väckte flickan. Hon mådde inte bra, det enda hon ville var att somna in och dö. Eller vakna och upptäcka att hela hennes liv hade varit en mardröm.

Mamma gick in till henne, svullnaden hade lagt sig och hon hade täckt över blåtiran väl.

Det som var lite svårare att gömma var läppen. Mamma hade sagt att flickan kunde stanna hemma om hon ville det och kramade seden om sin älskade dotter.

När mamma hade gått ställde sig flickan framför spegeln, först tittade hon ner på händerna, det var lite små sår på dom och dom skakade. Sen tittade hon sig själv i spegeln, hon hade ett blåmärke på kinden. Pappan måste ha slagit hårt, men hon hade inte märkt det dagen innan. Ansiktet var lika blekt som det vitaste lakan. Hon såg helt förstörd ut.

När hon stod framför spegeln och betraktade sitt ansikte undrade hon hur pappan såg ut i ansiktet, hon kom inte ihåg någonting mer än att hon hade pucklat på pappan och han sedan

hade gett henne en smäll på käften. Nu var flickan rädd, inte för pappan, utan för sig själv. Hon kunde nog ha gjort vad som helst, dödat honom om hon inte blivit stoppad. Det kändes som om hon inte hade något liv längre. Utan det livet hon levde var mer som ett helvete.

Hon gick upp till köket, mot diskbänken.

Hon drog ut den tredje lådan under diskhon, där knivarna låg. Det var något som styrde henne som hon själv inte kunde kontrollera. Men hon tog upp en kniv som såg rätt så vass ut, men som samtidigt inte var för stor. Sedan drog flickan upp tröjärmen vände på armen och stod och tittade på sina handleder. Hon kommer ihåg att pappan hade sagt att om man skär sig för att dö, så ska man inte skära över handleden utan neråt så att man kommer åt pulsådern lättare, för att man har så mycket senor ivägen. Flickan ville inte dö, hon ville bara känna smärta. Så hon tog kniven i ena handen och förde den mot handleden, hon kände ingen rädsla utan hon kände sig stark. Sen skar hon över handleden, det började blöda mycket och då blev hon rädd men hon skärpte till sig. Det blev tre skärsår över handleden som nu var inlindad i papper. När blödningsen stoppat lite och flickan torkat upp blodpolet som låg på köksgolvet hoppade hon in i duschen. Allting kändes mycket bättre tyckte hon efter duschen. Som tur hade hon ett svettband som hon täckte över skärsåren med. När hon klätt på sig lite gick hon och la sig igen ett tag, fast hon somnade inte utan hon låg och tittade på tv.

Lite senare ringde telefonen, det var hennes kompis som hade ringt för att höra var hon var någonstans.

Flickan svarade att hon inte mådde så bra, och bad om ursäkt att hon inte hade ringt och sagt det. Egentligen ville hon vara med sina kompisar och skratta och ha roligt. Men efter det som hänt var hon inte på humör för någonting. Flickan hörde på hennes kompis röst att hon inte riktigt trodde på flickan, men hon kunde bara inte berätta vad som hade hänt.

Kompisen

”Jag hör ju att något är fel, varför berättar hon det inte för mig. Jag vill inte att hon ska må dåligt. Jag vill att hon ska berätta för mig vad som är fel. För jag hör att hon både mår dåligt och att någonting är fel. Hon vet att hon kan lite på mig. Vad är det som tar emot?”

Mamma kom hem runt femtiden på eftermiddagen den här dagen. Pappan hade visst varit tvungen att åka ut till skärgården och jobba. Han var tvungen att sova kvar några dagar. När flickan fick veta det blev hon lättad. Mamma erkände också att hon var lättad över det. Flickan och mamma satt och pratade länge den kvällen. Flickan undrade varför inte mamma lämnade pappa nu? Hon hade ju i alla fall rät till det!

”Han har lovat att gå till en psykolog. Och en del av mig älskar honom fortfarande”, svarade mamma.

”Hur kan du vara så mesig?!? Ser du inte vad han håller på med? HAN HAR JU FÖR FAN LAPPAT TILL DIG! Och här sitter du och snackar om något att en del av dig fortfarande älskar honom.

Hur kan man älska ett sådant monster?”, röt flickan tillbaka. Hon ville försöka få mamma att inse att det inte är normalt att sitta och dalta med pappan.

Mamma började gråta. Hon insåg nog hur rätt hennes dotter hade. Hon sa till henne att dom ska vänta lite, se om pappan går till en psykolog och ändrar sig. Annars skulle hon lämna honom. Men flickan brukade säga ”En gång psykfall, alltid psykfall”.

Det var lugnt och skönt då pappan var borta, men han skulle ju komma hem också.

Pappan kom hem, han var i och för sig inte jätte sur som han brukade vara.

Men inte var han munter heller.

Men för flickan kändes det här nästan som himlen. Hon undrade hur det skulle vara om han var glad?

Flickan skulle åka iväg en vecka på skolläger med klassen, och den här dagen hade hon sett fram emot i evigheter.

Det var hon och hela hennes klass, inga bråk eller sura miner. Bara skratt och skoj.

Hon kände sig vän med hela världen.

En kväll på lägret så hade lärarna sagt att man skulle gå och sätta sig med en kompis man verkligen litade på och sedan dela känslor med. Flickan satte sig med Kompisen. Kompisen förklarade att hon känt att något var fel med flickan och att hon ville veta vad det var.

Flickan tog några djupa andetag och sedan berättade hon i princip om sitt hela liv i hemmet. Hon visade också skärsåren. Kompisen hade suttit och gråtit då och då, flickan satt där lugn och kramade om sin kompis och lugnat ner henne med att allt var ok.

Kompisen började skämmas lite över att det varit hon som gråtit och inte flickan.

Hon svarade med att det inte var någon fara.

Kompisen frågade hur det var med pappan nu då. Och flickan svarade att det var lugnare.

Sedan tyckte både flickan och kompisen att allt kändes bättre. Flickan hade fått pratat med någon om det här och kompisen hade äntligen fått reda på vad som hade ställt till det för flickan.

Sen skulle dom hem, egentligen ville inte flickan det, men hon hade ju inget större val.

När hon stod utanför sitt hus var hela huset ner släckt. Det tyckte hon var konstigt eftersom klockan var inte så mycket. Sen gick hon in. Det luktade sprit i hela huset, och flickan fick kalla kåra som gick genom hela ryggraden. Hon gick upp till köket, och där vid köksbordet satt pappan.

”Var är mamma?”

”Jag klappa till den jävla horan! Och din lillebror är med henne. Hon ligger på sjukhuset, du kan ju åka dit om du vill. Men räkna inte med skjuts från mig”, svarade pappan samtidigt som han snubblade på orden. Flickan började gråta, ringde en taxi och sedan åkte hon till sjukhuset. Mamma låg med dropp i armen och slangar i näsan. Lillebror låg utanför i väntrummet med mormor. Ingen visste vad som hade hänt, pappan hade sagt att mamma ramlat i trappen. Flickan och lillebror åkte hem till mormor och bodde där ett tag, ”för pappa har ju så mycket att göra, så han har ju inte tid att ta hand om er”, det var flickan bara glad för det.

Efter en vecka kunde mamma åka hem. Flickan frågade om hon skulle lämna pappan nu? Nej, var svaret. Ett nej. Och så klart hade helvetet börjat om igen. Flickan berättade för sin kompis vad som hade hänt. Och hon hade även sagt att hon ville dö. Kompisen försökte få flickan på bättre humör, men det gick inte så bra. Efter två månader tröttnade flickan på allt. Hon hade planerat allt in i sista detalj. Hon hade ett tjockt snöre, och som tur var så hade hon en krok hon kunde fästa uppe i taket, kroken var stark och skulle nog kunna hålla några kilo. En kväll då allt var klart var flickan redo. Hon ställde en stol under kroken, förde snöret över huvudet och spände det runt halsen, sen sparkade hon bort stolen.

Mamma hittade henne nästa morgon och det första hon gjorde var att ringa efter ambulans. Mamma hittade en lapp på hennes säng där det stod:

Egentligen ville jag inte göra det här.
Men mamma du gav mig inget val,
Jag skyller inte det här på dig.
Men det enda som var, var att jag inte
Klarade av att leva med monstret längre.
För alltid kommer jag älska dig och lillebror!

Mamma var ledsen och rasande på sig själv och pappan så hon gick ifrån honom.
Och nu lever hon lycklige med en annan man som tar hand om henne.
Och jag, jag är lillebror.
Jag fick min systers dagbok, av henne själv när hon dog.
Hon skrev ett brev till mig och bad mig läsa den.
Jag kommer att aldrig glömma henne. Jag känner hennes närvaro
i mitt hjärta, hon tog väl hand om mig. Och för alltid kommer jag att älska henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Grönögd med Poeter.se id #4074 innehar upphovsrätten